

EDICE PEVNOST

JOSEF PECINOVSKÝ

ÚTĚK Z ARESTONU

SCI-FI THRILLER

JOSEF PECINOVSKÝ

ÚTĚK Z ARESTONU

JOSEF PECINOVSKÝ

ÚTĚK Z ARESTONU

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Josef Pecinovský, 2017
Cover Illustration © Žaneta Kortusová, 2017
Cover Art © Lukáš Tuma, 2017
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2017

ISBN 978-80-7557-376-6 (pdf)

Obsah

Několik otázek a odpovědí.....	5
Prolog	22
KAPITOLA 1	
Vyhnanec	26
KAPITOLA 2	
Osm let na hvězdné pouti.....	54
KAPITOLA 3	
Diyarbakir	68
KAPITOLA 4	
Vládce Magadanu	94
KAPITOLA 5	
Invaze	110
KAPITOLA 6	
Afélium.....	147
KAPITOLA 7	
Černý jezdec.....	164
KAPITOLA 8	
Inkvizitor	181
KAPITOLA 9	
Král Rybář	197

KAPITOLA 10

Velitel Černých jezdců215

KAPITOLA 11

Plány útěku.....238

KAPITOLA 12

Kondoři.....255

KAPITOLA 13

Naděje a smrt.....276

KAPITOLA 14

Perihélium297

KAPITOLA 15

Dlouhá pouť nekončí328

Josef Pecinovský353

Několik otázek a odpovědí

Když před nedávnem vyšel první díl mé dramatické reportáže o dlouhé pouti na Arestonu, způsobilo to ve společnosti doslova revoluci. Dostalo se mi všeho – nadšeného přijetí, chladného odmítání i výhrůžek. Největší potíže dělali státní úředníci, kteří se sice neodvážili knihu přímo zakázat a pohnat mě před soud, protože dobře věděli, že přílišná medializace by věci nijak nepomohla, ale snažili se znemožnit distribuci, potlačovali reklamu a stíhali prodejce. Svým vlivem dokázali znemožnit prodej po síti a nakonec se *Areston* tajně šíří vlastně jen v opisech a kopírováním v elektronické podobě.

Dobře však vím, že se pravda nedá zastavit, a vůbec nedbám zpráv vyhrožujících mě a mé rodině smrtí či vězením. Co se týče vězení, někdy uvažuji nad tím, zda mi na Arestonu nebylo lépe než mezi lidmi v této zavrženíhodné společnosti ustrašených hňupů. Mé rodině mohou vyhrožovat, jak chtějí, protože žádnou nemám, ani to si ti placení provokatéři nedokázali zjistit. Pro mne je podstatnější, že jsem dostal velké množství otázek k tématům, která jsem v prvním díle tak trochu odbyl.

Je pravdou, že jsem se příliš soustředil na popis událostí a opomíjel jsem popsat některé skutečnosti, jimiž se život na Arestonu tolik odlišuje, ať už úmyslně či jsem je nepovažoval za podstatné. Někdy mi po tak dlouhém pobytu připadaly některé věci zcela samozřejmé

a nenapadlo mne, že pozemský čtenář nemusí znát souvislosti.

Proto jsem se v úvodu pokračování této knihy rozhodl na některé nejčastěji kladené otázky odpovědět, a to především proto, že vysvětlování těchto záležitostí by během četby mohlo rušit.

Jakým jazykem se vlastně na Arestonu mluví?

Pokud se domníváte, že mezi vězni může dojít k nějakému nedorozumění vzhledem k jazykové bariéře, tak tento problém se většinou u nově příchozích vyřeší během několika týdnů. Na Areston přicházejí výhradně věžňové ze severu Eurasie a Ameriky, z čehož plyne, že převažujícími jazyky jsou angličtina a španělština. Na Arestonu se hovoří podivnou směsí těchto dvou jazyků, s jistou významnou příměsí ruštiny a navíc kombinovanou s vězeňským argotem. K tomu, aby se nově příchozí mohl dorozumět, stačí znát čtyři sta slov; aby se mohl člověk plně zapojit do diskuse, potřebuje asi dva tisíce slov. Po půl roce se nepozná podle řeči, kde je holátko a kdo je na Arestonu mazák. V první části své knihy jsem se zcela úmyslně o potížích s domluvou kvůli neznalosti jazyka nezmínil, protože to ve většině případů nebylo podstatné. Rovněž jsem při psaní nepoužíval vězeňský argot, protože pak by se stal pro běžného čtenáře můj text nesrozumitelný. Osvojil jsem si však jazyk Arestonu a chystám se sepsat slovník výrazů používaný na Arestonu. Nepochybuji o tom, že bude hoden vědeckého zkoumání.

Je zřejmé, že jazyk Arestonu je velice vulgární, pro ostré slovo nikdo nechodí daleko. Kultivovaná řeč se nosí

jen místy v Dolním Arestonu, a to pouze na vybraných místech. Jsem si vědom toho, že běžný jazyk Arestonu by mohl nejedním čtenářem otrást, a proto jsem v přímé řeči používání vulgarismů co nejvíce omezil a obvykle jsem je nahradil méně pejorativními výrazy.

Jak je to s náboženstvím na Arestonu?

Jak už jsem uvedl, na Areston přicházejí poutníci takřka výhradně ze severu Eurasie a Ameriky, tedy ze zemí, kde převažuje křesťanství. Muslimské země jako například Írán, Saudská Arábie, Egypt, Německo, Alžírsko, Švédsko či Afganistan se do projektu nezapojily, protože existence Arestonu údajně odporuje Koránu. Země je přece plochá a není tedy možné cestovat do vesmíru, proto je celý Areston podvod. Raději tam své provinilce ukamenují, než by je svěřili něčemu tak pochybnému. Velmi malý počet poutníků přichází z oblastí, kde převažuje buddhismus. Například Čína jednoznačně prohlásila, že své provinilce si dokáže potrestat sama, a Japonsko se rovněž k projektu nepostavilo vstřícně. Podobně je tomu i s oblastmi, kde převládá hinduismus. Dalo by se tedy očekávat, že většina lidí na Arestonu bude vyznávat křesťanství, ale v průběhu času došlo k vzniku vlastního náboženství, s nímž jsem vás částečně seznámil již v prvním dílu své knihy – a o tom, jaké další potíže jsem v tomto směru měl, se dočtete nyní.

Co je to Areston a kdo ho postavil?

Kdo postavil Areston? Vskutku příhodná otázka, na kterou však stále neznáme správnou odpověď. Výzkum v tomto směru stále probíhá. I já jsem se během svého

pobytu na dlouhé pouti lecčehos dopátral, ale na to nejpodstatnější se mi nepodařilo stále odpověď najít.

Existuje však několik teorií. Snad neuškodí je na tomto místě uvést, čtenář si může udělat obrázek sám. Je docela dobře možné, že někoho napadne ještě další myšlenka, vždy je třeba se na věc dívat z hledisek zcela neortodoxních.

Sama otázka totiž v sobě obsahuje už jednu odpověď. Všichni totiž jsou přesvědčeni, že Areston je původu umělého. Nikoho nenapadlo uvažovat nad tím, že Areston vznikl evolucí, přirozeným vývojem. Je to extrémní názor, který nikdo nebere vážně, ale kdo ví, k jakým tajemným událostem může tam někde daleko v kosmu dojít, tam, kde se rodí hvězdy, kde se rodí planety... Jsou lidé, kteří tomu věří, a s jedním z nich jsem se několikrát setkal. Jmenoval se Platon a předkládal jednu teorii za druhou, více či méně bláznivou, a příjemně tak utrácel čas, který mu byl vyměřen.

Přesto je však nad slunce jasnější, že Areston má svého stvořitele. Zkusme si vyjmenovat možné varianty:

1. Bůh. Tato možnost je otázkou víry. Kdo jí uvěří, nemusí přemýšlet dál.

2. Mimoszemšťané. Přiznám se, že já sám tuto možnost považuji za nejpravděpodobnější, ale žádné důkazy pro to nemám, kromě jediného – není v možnostech současného lidstva postavit takové těleso a vypustit je na solární oběžnou dráhu. Krom toho mám i další poznatky, které na tomto místě zatím nebudu uvádět. Skutečností je, že pro existenci mimozemšťanů nemám jediný důkaz.

3. Lidé z planety Země. Všeobecně uznávaná teorie, která má jedinou vadu. Neexistuje nikdo, kdo by mohl

podat jakékoli svědectví o stavbě Arestonu. Pro člověka však hovoří leccos, mimo jiné vnitřní struktura Arestonu, ergonomické parametry vestavěných zařízení, výška a délka schodů, výška stropů, a především nápisy na stěnách.

4. Jiné bytosti z planety Země. Tuto možnost nelze zcela vyloučit. Je člověk opravdu jediným inteligentním produktem planety Země? Nemohli tu být inteligentní obojživelníci, inteligentní plazi, inteligentní ptáci, a to ještě mnohem dřív, než inteligentní savci? Co víme o prehistorii Země?

Připustíme však, že Areston stvořili lidé; pak je třeba ještě domyslet, kdy se tak stalo:

1. V hluboké minulosti. Tato teorie předpokládá existenci dávné civilizace, která beze stopy zanikla a později byla nahrazena tou naší, odvozující svůj původ od Sumeranů. Nebýt takových detailů jako současného typu písma na orientačních tabulkách, nedala by se tato teorie zcela vyloučit, až na to, že pro existenci této civilizace nemáme jediný důkaz.

2. V nedávné minulosti. Tady jsme na tom podobně, během psané historie neexistovaly technické prostředky, které by umožnily stavbu takového umělého tělesa. Považujeme tuto teorii za prakticky vyloučenou.

3. V současnosti. Kdyby žil ještě Jules Verne, s radostí by přisoudil stavbu Arestonu někomu, jako byl kapitán Nemo – vždyť připustil, že bylo možné postavit geniální podmořský člun v pozemských závodech, aniž to kdokoli postřehl. Je však třeba vzít rozum do hrsti a říct, že nikdo zhruba od roku 1850 Areston prostě nemohl postavit, protože by si toho logicky musel někdo všimnout.

Není nic, co by lidé sledovali víc než nejbližší okolí své planety.

4. V budoucnosti. Připustíme-li porušení základních Einsteinových postulátů, lze snadno říci, že v budoucnu bude mít lidstvo dostatečné prostředky nejen pro stavbu Arestonu, ale i pro jeho přesun o několik set nebo tisíc let do minulosti. Otázkou je – proč by to dělali?

Když jsem psal tyto odstavce, ještě mě nenapadlo, že se najdou indicie pro další, a to mnohem pravděpodobnější teorii.

Hrozí, že by se Areston na své dráze střetl s jiným vesmírným tělesem?

Toto je otázka spíše pro astronomy, a tak se pokusím zodpovědět z hlediska laika. Areston je umělá planetka o značné velikosti, a jeho dráha se nepochybně mnohokrát protne s drahami jiných těles. Zdá se, že se pohybuje kolem Slunce několik tisíc let, a tak by se na jeho plášti měly objevit přinejmenším nějaké ty šrámy po nárazech mikrometeoritů, pokud nedošlo ke srážce s větším tělesem. Plášť Arestonu je však hladký jako pokožka nemluvněte, jak vyplývá z četných fotografií, pořízených na průzkumných výpravách.

Hmota, z níž je postaven Areston, má jisté regenerační schopnosti, takže sám Areston mohl tyto jizvy zacelit, pravděpodobnější však je, že existuje jakýsi systém, který reaguje na pohyb těles tak, aby nedošlo k přímému kontaktu. Sám Areston tak sedí na své dráze pevně a ke změnám rychlosti nedochází, s výjimkou zvláštních turbulencí v oblasti afélia. Lze se tedy domnívat, že tělesa na drahách křižujících se s drahou Arestonu jsou odkláněna.

Většina osob v knize zmíněných vystupuje pod přezdívkou. Je to celkem pochopitelné, ale jsou ty přezdívky pravé?

Skutečně existovali Sokrates, Rebeka, Amonit?

Musím říct, že jsem si nikoho nevymyslel, že všichni lidé, kteří na stránkách mé knihy vystupují, měli na Arestonu reálný vzor. U těch, kteří na Arestonu zemřeli, jsem až na výjimky použil jejich skutečné přezdívky, ale někteří poutníci dosáhli cíle a vrátili se spolu se mnou na Zemi. Jim jsem přisoudil jména nová.

V žádném případě jsem však nepoužíval pravá jména, i když jsem se je časem třeba dověděl, a to ani v případě svých nepřátel.

Uvedl jsem jediné pravé jméno, a to své.

Areston má umělou gravitaci.

Jak to je s balistikou na patrech?

Pokud se podíváte vpřed obručí, tedy hlavním koridorem, zjistíte, že horizont je neobyčejně blízko, a koridor za ním prostě mizí. Pokud jde někdo naproti vám, vidíte napřed jeho hlavu, poté se postupně vynořuje horní polovina těla, hrud', pás a nakonec nohy; teprve potom můžete vidět celou osobu. Záleží na tom, v kterém patře se pohybujete. Kdo byl navyklý žít v Bastile, tedy v nejvyšším patře s průměrem téměř jeden kilometr, měl velké problémy už v patře s číslem sto a níž už mu svět připadal úplně zmatený. Jak jsem však postupně pronikal do všech podlaží Arestonu, začínal jsem si na nezvyklou perspektivu zvykat. Nejhorší byla situace v Tyburnu, kde jsem si otevřel knihařskou dílnu. Je to podlaží číslo 20, s průměrem asi 214 metrů.

Tam bylo zaoblení podlahy znát dokonce už i v jednotlivých celách.

Ale abych se vrátil k tématu otázky. Existuje umělá gravitace o síle 1 G, která vše přitahuje ke středu Arestonu. Pokud střílíte do terče na Zemi, lze zaoblení planety zanedbat. Terén mezi střelcem a terčem lze považovat za dokonale rovný a pak jedinými vlivy jsou gravitace a odpor vzruchu. Nebudu tady opakovat známé poučky o balistické křivce.

Ale teď stojíte v koridoru o průměru 200 metrů, gravitace má sílu 1 G a terč je vzdálen 25 metrů. Pokud zamíříte stejně jako na Zemi, stane se vám nemilá věc. Vlivem gravitace letí střela mnohem níž, než jste zamýšleli. Střela prostě sleduje zaoblení koridoru. Luky jsou na Arestonu nepoužitelné, dráha šípu je moc strmá. Proto se používají kuše, jejichž střela je mnohem průbojnější a balistická křivka je mírná. Kdo se ale naučil střílet z kuše v Bastile, žalostně zklame v Tyburnu nebo v jakémkoli jiném podlaží dolního Arestonu. Kdyby s námi cestoval na dlouhé pouti schopný matematik, mohl by vypočítat, jak v kterém podlaží mířit, ale ono platí trochu jiné pravidlo. Dřív, než i vypočtete úhel náměru podle zaoblení a vzdálenosti terče, soupeř vás prošpikuje nožem. Proto se v přímých bojích kuše málokdy používaly, sloužily vlastně jen jako zákeřný nástroj pro vraždy tam, kde měl střelec dost času. Pro souboje se hodila krátká kopí, sekery, nože, meče podobné římským gladiům, někdy i palice podobné palcátům.

Zmiňujete se o severní a jižní věži. Sám přiznáváte, že smysl těchto zařízení neznáte, ale jak se pozná, která věž je právě ta severní? Copak má Areston magnetické pole?

Toto označení je platné už od časů, kdy na Arestonu pobývala Swanssonova výprava. Ti lidé se potřebovali nějak orientovat. Kdo se pohybuje po obručích, tedy chodbách obepínajících celý obvod Arestonu – a ty jsou, jak známo, tři – nemůže vůbec rozlišit, která z nich je polární a která rovníková. Areston se pomalu otáčí, a kdo se trochu vyzná ve fyzice, dobře ví, že mu tady pomohou Coriolisovy síly. Tím se však jen určí, kde vlastně jsou póly.

Sever a jih – toto označení vzniklo zcela bezděčně. Na severní straně Arestonu, nedaleko jedné z věží, se totiž nachází hangár a prostory pro přestup osob z trajektů do Arestonu, kterým se říká přijímač. Lidem připadalo jaksi nemravné, že by tato důležitá součást měla být na jihu, tedy dole.

Ale mně přepadá určení severní a jižní věže jako analogie zemských pólů. Postavíme-li se na naší rodné planetě na severní pól, brzy je nám zřejmé, že se nám Země pod nohama otáčí doleva, a na jižním pólu je tomu naopak. A tak je tomu na Arestonu. Když jsem pozoroval vesmír ze severní věže, Areston pod mýma nohama se otáčel doleva.

O tom, že by Areston měl magnetické pole, není nic známo. Ani ve zprávě Swanssonovy výpravy se o tom nic nepíše.

Zmínil jste se několikrát o vládci Arestonu, tzv. Šógunovi. Zjistil jste nakonec, kdo to je?

Dlouhou dobu jsem měl za to, že zmínky o Šógunovi jsou jen pověsti, že se na něj odvolávali mocní patroni, že navozovali atmosféru strachu tím, že nad nimi je ještě někdo mocnější, než jsou oni. Žádný Šógun neexistuje,

o tom jsem byl přesvědčen, ale když jsem o tom začal ve skupině pontistů, odpovědí mi bylo trapné mlčení. Stalo se mi to několikrát – některá témata byla na Arestonu prostě tabu a bylo společensky nepřijatelné o nich hovořit. Proč měl být tabu zrovna Šógun, to netuším.

V tuto chvíli ale odpovím – ano, existoval vládce Arestonu, a dalo se mu říkat jakkoli, třebaš i Šógun. Ale jeho vliv byl přinejmenším sporný. Skutečností je, že mnozí patroni, zejména Haruspex a snad i Sokrates, usilovali o vládu nad Arestonem a dosáhli velkého vlivu i značné moci, ale jako kdyby existovala nějaká tajemná síla, která jednotlivci bránila strhnout na sebe veškerou moc. Jako kdyby si nějaká vyšší moc přála, aby na Arestonu nebyl klid, protože silná ruka jediného vládce by nutně musela způsobit ukáznění jednotlivých bojůvek a podřízení patronů jediné vládě.

Podrobněji se však o těchto věcech budu rozepisovat ve třetím díle svého díla.

Jaké je postavení žen na Arestonu?

Jedním slovem – děsivé. S tímto vědomím musí už každá odsouzená na dlouhou pouť nastoupit a připravit se na ni. Některé ženy to nezvládnou a během prvních měsíců páchají sebevraždy, jiné ten šok přežijí a nakonec se dokážou přizpůsobit. Už jsem se dříve zmínil o tom, že ženy na Areston přicházejí až na výjimky sterilizovány. To prakticky vylučuje, aby se na Arestonu rodily děti.

Poměr žen a mužů je při nástupu na dlouhou pouť zhruba 1:10. Na jednu ženu připadá tedy deset mužů. Čtyři procenta homosexuálů jsou v tomto směru zanedbatelná. Záleží na tom, jaké bude mít děvče při nástupu

šťestí. Pokud se dostane pod solidního patrona, jako byl třeba Sokrates, nebude její postavení tak zlé. Příkladem může být Rebeka. Přijímala k sobě podle předem určeného plánu dva muže denně, deset týdně, v sobotu a v neděli měla volno. Některé ženy si mimo tento plán ještě přivydělávaly a jiné vyhledávaly sex zadarmo, ostatně o tom píše na jiných místech. Horší to měly ty, které na podobnou promiskuitu nebyly připraveny.

Ženy jsou na Arestonu chráněny. Pokud někdo zabije ženu, jediným trestem je smrt.

Za znásilnění může následovat kastrace, ale tento čin se dost špatně dokazoval.

Během dlouhé pouti se poměr mužů a žen upravoval, protože muži jaksí mají vyšší úmrtnost. V principu ale platilo, že ten, kdo si našel patrona a choval se přiměřeně, si své sexuální choutky mohl jednou za čas vybit, a krom toho existoval také určitý počet veřejných domů, což však platilo především v dolním Arestonu.

Jak je to na Arestonu s lékařskou péčí?

Tady nezbývá než veřejně obvinít ty, kteří ze Země určují osádku Arestonu, ze zlých úmyslů. Pokud vím, na dlouhou pouť se jen zřídka dostal vystudovaný lékař. Většinou s námi putovali nedostudovaní medicí. Ti sice měli nějaké znalosti, ale například větší chirurgické zákroky byly zcela mimo jejich možnosti. Na Arestonu neexistovaly léky, kromě těch, které se nám podařilo syntetizovat. Možná narážíte na okamžik, kdy mě Hadrián vyléčil z těžké infekce, a domníváte se, že na Arestonu existovala antibiotika. Nikdy mi však neprozradil, jak to udělal.

Na Arestonu neexistují obvazové materiály ani injekce, a pokud se někdo zranil, tak mu ránu obvázali tím, co bylo po ruce, většinou utrženým kusem ponča.

Areston nezná bavlnu, takže neexistovaly základní zdravotnické potřeby jako vata a ženy měly problém s vložkami. Rozumné ženy si nechaly před nástupem na Areston udělat umělý přechod, přestože byly mladé, ale víme už o případu několika nechtěných těhotenství. Každé zranění mohlo znamenat infekci, sepsi nebo i tetanus.

Mezi knihami, které jsem s sebou vzal jako skrytý poklad ve vlastní mysli, byly i některé vysokoškolské učebnice z oblasti medicíny. Pokud měli ranhojiči zájem, v případě potřeby jsem *nalistoval* příslušnou kapitolu a informace jsem jim přeříkal. Pokusil jsem se základní příručky o první pomoc vydat v době, kdy jsem působil jako knihař, ale zásahem inkvizitorů byla tato možnost zmařena.

Může dojít na Arestonu ke vzpouře vězňů?

Jednoznačně ano. Všude, kde jsou shromážděni vězňové, hrozí vzpoura. Jenže tady chybí druhý důležitý aspekt. Není tu nikdo, proti komu by vzpoura mohla být vedena. Vězňové na Arestonu se mohou vzbouřit jen proti dalším vězňům, pokud dojde v postavení vězňů k tak markantním rozdílům, že pro vzpouru vzniknou podmínky.

Společnost na Arestonu se diferencuje, lidé mají různé postavení, a mnozí si postupně vybudují jistou dominanci a začnou nejen vládnout ve své oblasti, ale také k sobě stahovat vytvořené bohatství, ať už tím bohatstvím jsou natištěné dolary nebo hromady obnošených oděvů.